

Først om to Timer gik det an at gøre et nyt Forsøg paa at træffe Jytte og hendes Moder. Og hvad saa? Hvad vilde der ske, inden Sol gik ned? Hvad skulde han læse i Jyttes Øjne? . . . Maaske var han allerede imorgen igen langt herfra.

HENNE paa Promenaden, hvor Musikken var begyndt at spille, gled en livlig Strøm af Vinterens mange Flygtninge, der havde reddet sig herved fra Taagerne og Kulden nordfor Alperne. Lykkelige Rekonvalescenter stolprede afsted ved en Slægtnings eller en Tjeners Arm, og i Rullestole sad pelsklædte Oldinge med mørkerædte Øjne, der var rejst herved for at tiltigge sig endnu et Aars Frist af Solens og Luftens Naade. Forelskede Nygifte sværmede omkring i deres lovlige Ærinde midt imellem professionelle Dagtyve, der var bleven mætte af Storstadens Vinterfornøjelser og nu en lille Tid hengav sig til sommerlige Glæder. Og som overalt, hvor der i Italien høres Musik, var ogsaa Byens egen Befolkning strømmet til og blandede sig kammeratlig mellem de Fremmede.

Megen Opsigt vakte nogle indianerrøde Skikkelser, Mænd og Kvinder i en Slags Aposteldragter med bart, vejrbleget Haar og nøgne Fødder i Sandaler. De tilhørte et Samfund af moderne Stenalder-